

Tạ Tình Em Nhớ Muôn Năm

Học trò tôi gửi thư qua / kể chuyện Đà Lạt đổi mới...mới, mà em buồn quá đổi...và tôi cũng buồn theo em!

Đà Lạt không là chỗ quen / dĩ nhiên với những ai lạ! Điều đó không nghĩa gì cả / khi đời toàn những người dưng!

Chỉ tội em để mẩn thân / mãi mãi trên từng nẻo thuộc / mãi mãi những ngày rét mướt...bây giờ rét mướt nhiều hơn!

Em hỏi: "Thầy à, Quê Hương / có cần lạ lòng, dị hợm? Con người có nên là ngợm / với nhau vô cảm, vô tình?".

Thư em...để tôi làm thính! Trả lời cũng là câu hỏi! Dẫu tôi biết em chờ đợi...nhưng tôi sẽ hồi âm thôi!

Tôi xa Đất Nước, xa rồi, từ nay xa hoài, chắc vậy! Cũng nhớ Cam Ly nước chảy...Cũng nhớ Duy Tân sương mù...cũng nhớ Đồi Cù hoa, cỏ...

Cũng nhớ lẩm chớ bầy ngựa...lang thang như mây lang thang / trên đồi hoa quỳ nở vàng, cuối năm, đầu năm, mùa nắng...

Em à, Thầy nhớ nhiều lắm, hành lang trường Nữ giới lùa, các em cười nói ngây thơ, vào lớp thì ngoan như thỏ...

Em à, Đà Lạt mình đó...ít nhiều nửa Thế Kỷ xưa...êm ru ngọn cỏ gió đùa, êm ru nhà gare xe lửa...

Bốn bốn năm Thầy ở đợ...thua em - Bà-Chủ-Nước-Non!

*

T_Hư em, thưa hết bà con, tôi không còn gì bày tỏ. Bức thư em nằm trước gió, tóc em bay phủ mịt mù!

Phật nói Cái Có Là Không!

Phật nói Cái Không Là Có!

Đôi má hồng em, Thầy nhớ...tạ tình em...Nhớ Muôn Năm!

Trần Văn Lệ